

La quota que pagan los socios de "La Erato", debent ferse soci qui vulga ser subscriptor.

LO PENSAMENT

Periódich mensual, órgano de la Societat Coral Euterpense "LA ERATO"

Any VIII.

Figueras Jener 1894.

Redacció

SOCIETAT ERATO

La correspondència, s' dirigirà al Director.

Les originals, s' insertin ó no, no's retornaran.

Núm. 43.

SECCIÓ OFICIAL

SOCIEDAD CORAL «LA ERATO»

BAILE DE MÁSCARAS

Se pone en conocimiento de los señores socios el que tendrá lugar el dia 13 de los corrientes, á las 9 de su noche, en los salones de esta Sociedad, bajo el siguiente

PROGRAMA

1.ª PARTE

Sardana	Pasturera	Agramont.
Vals	El Malagueño	Cotó.
Americana	Candidita	id.
Schotisch	El Diputado	id.
Mazurka	Cremme	Codina
Española	Navidad	Ferrer.
Rigodón	Pretores	Escalas
Americana	Olvido	Codina.
Vals	Turista	Cotó.

2.ª PARTE

Sardana	Constancia	Agramont.
Vals	Sport	Codina.
Americana	Ilusión	Codina.
Schotisch	Los Claveles	Escalas.
Mazurka	Andrea	id.
Pilee	Colón	Ferrer.
Rigodón	Ometra	Escalas.
Americana	Conversión	Cotó.
Vals	Capote	id.

Figueras 8 Enero 1894

P. A. de la J. D.
El Secretario,
JUAN BURGAS

En el sorteo verificado para la redención de las acciones, han sido redimidas en el día 30 de Diciembre de 1893, las siguientes:

- N.º de 121 á 130
- » de 421 á 430
- » de 511 á 520
- » de 321 á 330
- » de 621 á 630

Figueras 31 de Diciembre de 1893.

El Presidente,
Juan Pastells y Vila.

En las elecciones celebradas en aquesta societat lo dia 26 del mes passat, foren elegits pera formar las Juntas Directiva y Administrativa d' aquest any, los senyors següents:

Junta Directiva.—President, D. Joseph Amat.—Vice-president, Don Vicens Ros.—Tesorero, Don Joan Pastells.—Intendent, D. Jaume Ubach.—Secretari, D. Joan Burgas.

Junta Administrativa.—President, El Tresorer de la Directiva.—Vice-president, D. Joaquim Pi.—Vocals, D. Anton Daga.—D. Domingo Llonch.—D. Camilo Coma.—D. Joan Blanch.—Secretari, D. Jaume Santauach.

ACADEMIA DE SOLFEO

Director: D. José Codina Tarrés.

Alumnos: Esteban Alsina.—José Verdaguer.—Francisco de P. Canet.—Ramon Cortada.—Agustí Almá.—Hilario Albareda.—Felipe Compta.—Joan Berdach.—Enrique Vilarasa.—Pedro Teixidor.—Sebastián Pell.—Majín Palahí.—Juan Escarrá.—Ramon Colls.—Ramon Juncá.—José Buxons.—José Garreta.—Juan Ripoll.—Jaime Mirabillas.—José Bosch.—Felix Torrado.—Juan Jacobi.—Antonio Llauro.—Pedro Minobis.—Narciso Calvet.—Alfredo Font.—Juan Molí.—Juan Dalmau.—Emilio Sala.

EN PAU MISTAIRE

¡Qui no l' coneix?

¡Pobre Pau!

¡Qui no l' ha vist en el mercat, darrera la séva parada, cridan: «¡De teya y de cartaró! ¡de pet y sense! ¡Tres cents per cinch céntims!»

¡Qui no l' ha vist, ab la caixa á coll, anant á vendre, un cop á la setmana, per aquets pobles de Déu?

El seu avi era mistaire, mistaire l' seu para y ell estava satisfet y orgullós de serho.

Treballant del matí al vespre; pero á las sévases amplas, sense que l' manés ningú,—lo que l' umplia de satisfacció,—feyá petar de dotze á cartorze rals diaris y aquí tan campante, ni tant xalat com ell? Aixó y una casa, ni petita, ni gran que vá heretar del seu pare, constituía per en Pau una fortuna.

¡Si tot fos ditxa en el mon!

La desgracia, com la llebra, sol saltar sempre quan menos se prestí.

A n' en Pau li va caure la negra en forma de lley; dich, de monopoli: dich, de real decret, que de tot hi ha poch ó molt, ben vist y ben barrejat.

¡LA NEGRA!

Ja 'n Pau la tenia á sobre y encare no ho volia creure.

En va amichs y velins, uns per avisarlo, altres per ferirlo,—en el mon hi ha de tot, ja no fora cumplert,—li parlavan de la lley de 20 de Juny de 1892; del monopolio de la fabricació y venta de cerillas fosfóricas y tota classe de mistos; del Real decret de 28 de Decembre del mateix any...

En Pau se 'n reya.

Ni l' alcalde, apesar de negirli ab la més bona intenció preàmbul y articulat, el va convencer.

—¿Privarme de fer mistos? ¿de guanyarme la vida treballant? ¿d' ecrer la honrosa professió que m' han enseñat el meu pare y'l meu avi, que al cel siguin?—Impossible.—Si de petit no he fet altra cosa; si no sé fer res més y ja tinch massas anys per apendre un nou ofici; i quin govern ni quina lley poden condemnarme á morir de fam?

Aixís en Pau rasonaba y creyentse en lo just é irrebatible, seguia fent mistos de teya y de cartaro?

L' agent ó l representant del monopolio en la vila, va denunciarlo. Denuncia formal: las cosas fer las per enter ó no ferlas.—Dels mistos de teya y de cartaro, que 'n Pau fabricaba, podia venirne la ruina del monopolio. ¿Qui sab? de més verdes se 'n maduran.

Com qui veu visións, va veure 'n Pau que 'ls carabiners entraban á casa seva y s' apoderaban dels mistos y de las materias laborables y dels útils de treball que per allá hi havia; cos de delictes avuy, patenta ahí d' honradés y de laboriositat. Y luego dirán que la moral es immutable.

Després de sufrir l' expedient administratiu que preceptúa l' Real decret de 20 de Juny de 1852 sobre contrabando, en Pau's troba procesat y ab la casa embargada á las resultas del procés.

Ell no pot avenir-se; á n' ell li sembla impossible; pero ja pot tirarhi cosas. Lo probable es que ecrregui ab una pena y que las costas se li menxin la casa.

¡Pobre Pau!—Res d' estrany que l' veyem anar de porta en porta, ab el sarró á la espalda, demandant: «Un bussinet per amor de Deu!»

J. AMAT

VENTI

Monòleg d' un esventat

Allá van bárrets y gorras!
Valgam Deu quina ventada!

Si t' agafa de suptada
fins de caminar t' ahorraras.

¡Catrich-catrech! ¡xiu! trip-trap!
Ojo alerta y fora pó
que cau un test del balcó,
y si t' topa t' trenca l' cap.

¡Xim, catarim! ¡Bona orquesta!
Tornemhi, que no ha estat res:
ganancia pér los vidriés:
ayuy per' ells es gran festa.

En Josepet del ventalls
he s' afanya y mou bronquinas,
no quedarán pas trenyinas
ni als mes xichs amagatalls.

Lo sombrero que s' escapa
del cap del qu' está distret,
ja li pots di:—¡Adeu, barret!
que l' ase 'ns flich si s' atrapa.

Tothom camina arronsat,
sent essas que fins fan riure,
sembla qu' aprenguin d' escriure
ó que s' han emborratxat.

Los grassos que 'ls incomodas
si no caminas com bou,
lo vent de tal modo 'ls mou
que van mes lleujés qu' ab rodas.

En cambi los de carns flacas
lo vent de tal modo 'ls dù
que no 'n va cap de segú
sens pedras en les butxacas.

Un vent tan fort y seguit
dona molestia, es vritat,
mes en cambi ben mirat
es també molt divertit.

Com tot ho fa aná en renou,
tot ho aixeca y ho trasbalsa,
si ho miras be, veuras qu' alsa
sens que ningú digui ¡prou!

Vestits que en va se 'ls atura
perque tapin un peuhet
calsat ab carinyo, net,
y de molt bona escultura.

Dirán que hi haurà ocasió
que també lo goig us mata
lo peu d' alguna beata
ab las mitjas al garró.

No 'ls miris los peus de vellas,
aparta la vista ¡cái!
mira be y podrás trobá
aqueells de mitjas vermelles.

¡Aquests son d' efecte mágich!
Peuhet amunt y es segú...
¡Alto, noy, no digui algú
que ja soch massa peu-gràfich.

Siga l' que siga, l' cas es
que pe 'l vent tinch afició
per la sencilla rahó
de que si trobo un ingles
(qu' es lo que dona torment)
en que gasti malas maulas,
tan me fa, pues sas paraulas
totas se las en du 'l vent.

LLUIS MALL

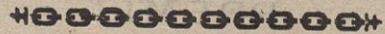

HISTÓRICH

La senyora d' una casa,
una nit de reunio

va deixar en un assiento
'l vano que duya, nou.
Al entrar un invitat
va seure en aquell silló
y, al notar ab lo contacte,
l' existencia d' un cos fort,
va aixecarse, agafantlo
digué á la senyora:—Jo...
dispensim... no sabia...
ho he fet sens cap intenció...
A lo que aquesta contesta
ab aire franch y resolt:
—Ja veurá; no es culpa seva;
un no té pas ulls per tot.

AMADEO.

RASGOS DE BON HUMOR

Una mare mentres despulla á son fillet per ficar-lo al llit, l' hi diu:

—Vamos, nen, resém un pare nostre pèl papá, qu' es á Madrit.

Comensém: «Pare nostre qu' estás en lo cel....»

—No, mare, diu lo noi interrumpint,

—¡Y are! ¿donchs cóm se diu?

—Pare nostre qu' estás en Madrid...

—Té rahó, pensa la mare entre sí, Déu está per tot arreu.

Un adorador de Baco, caigué un dia al bell mitj del carrer, no poguent aguantar mes los efectes del cult, que á tal dèu rendia. Un gos que per casalitat passava, mogut de compassió, al veurel en auell estat, s' hi acostá y comeisá á l'epartir la cara, com si pretengués reanimarlo.

Lo borratxo, al sentir la mullena de la llengua del gos, devia figurarse qu' estava en la barberia, puig aixecantse un poch, l' hi digué molt serio.

—Noy, déixam las patillas.

Una nit un pagés vá portar lo burro á l' estable, y després d' arreglarlhi lo menjar, rebé en cambi una forta cossa del animal. Lo pagés al sentirse l' cop se posá á cridar:

—Layeta, Layeta, baixa un llum, corra que l' ruch ha tirat una cossa y com qu' es fosch no sé si m' ha tocat á mí ó á la paret.

Un tranquilàs y músich per mes senyas, estava malalt de molt cuidado.

Un amich seu, lo aná á visitar y després de las frases d' ordenansa l' hi preguntá:

—¿Qué tal? ¿cómo te trobas?

Lo malalt ab debilitada vén y fent un esfors respondugué:

—Molt bé, noy, á punt de cantar l' aria final.

Efectivament, á las tres horas ja era difunt.

Un senyor molt acaudalat, que tingué la desgra-

cia de perdre la vista, se casí ab una senyora de las que gosavan mes fama d' hermosas, pero d' un genit insufrible. Després de casat rebé la visita d' un antich company, que al veurer á sa esposa li digué:

—Noy, tens una dona hermosa y fresca com una rosa.

—Sí, respongué 'l cego, pero jo tan sols toco las espines.

En Pepet, qu' es un noy jove, aixis á un amich digué:

—Tú que tens experiència, vull que 'm donguis un consell.

—¿Quin ofici triarías que fos bò y per està bò si 't trobessis al mèu puesto?

—Jo, l' ofici de 'l burgès.

Conversa arreplegada passejant per la Rambla entre un marit y muller;

—Lo marit: Saps, Pepeta, que no se perqué 'm sembla, que totes las donas casadas enganyan á sos marits.

—Muller: Vols dir...

—Marit: Exceptuantne un.

—Muller: ¿Qui es? (diu ab molta naturalitat). M' agradaría coneixel.

Sentencias modernas, tretas d' una paperina de embolicar maduixas.

—Si no vols morir, procura viure.

—Si vols estar magre, fes de no engreixar.

—Si no vols tenir fills, fuig de las donas.

—Si 't fa por l' hivern, no 't moguis del foch.

—Si 't fa por la calor de l' istiu, pássat dintre l' ayguà.

—Si vols esser metje famós, recepta en llatí.

—Si vols esser bon ingenier, fes forsa castells al aire.

—Si per últim vols suicidarte, espera que sigui fet lo pont del Passeig de Gracia, quant passi 'l tren pel carrer d' Aragó.

LA CANSÓ DEL ENFADÓS

(y 'm diulen contot)

—¿Qué vè una nena amorosa
y 'm demana per favor
que li dongui una poesia
per llegí en una reunio...?

—Com sé que sols ne treuria
lloré, y d' aixó ja 'n tinch prou
li contesto molt galà
la cansó del enfadós.

—Avny no 'm ve bò, dispensi;

—Per qué? —Per qué? Perqué no,

—¿Qué vé'l cosí de la dona
y estant en conversació
m' envia ab algún recado
perque 'ls deixi al pis tots sols...?
Com jo coneix dels dos maulas
las santas intencions,
li contesto ab molt mals modos
la cansó del enfadós.
—Ara no 'm ve bé, dispensa...
—Per qué? —Per qué? Perque no.

—¿Qué ve'l sastre ab las facturas
d'un any endarrera ó dos
y ab fers ademáns de forsa
vol cobrar tant si com no...?
Li tiro la porta als nassos
y obrint la reixa un poch,
li contesto molt amable
la cansó del enfadós:
—Avuy no 'm ve be, dispensa;
—Per qué? —Per qué? Perque no.

—¿Qué vé la sogra escamada
á queixarse de que jo
faig plorá á la seva filla,
y vol mil satisfacciós...?
Com que sé'l gènit que gasta
després de gran reflexió,
li contesto disculpantme,
la cansó del enfadós.
—Avuy no 'm ve bé, dispensa;
—Per qué? —Per qué? Perque no.

Y així 'm trech los morts de sobre
sens gayres contemplacions,
que no hi ha qui 's mortifiqui
á dà audiencia á mon recort,
Qualsevol altercat salva,
la bona contestació;
y 's pinta sola en 'quests casos
la cansó del enfadós.
—Ara no 'm ve bé, dispensa;
—Per qué? —Per qué? Perque no.

MAYET,

CERTAMEN DE «LO PENSAMENT»

Amants de las lletras catalanas: La redacció de Lo PENSAMENT qu'estima, com 'l qui més l' adelanto de nostra bella literatura, ha lograt, ab l'ajuda de varios amichs y companys que 's desvihuen en aras de l' progrés y mes gran desarrollo de nostre llengua, organizar un Certámen literari pe'l primer diumenge del mes d'Abril, baix las bases que segueixen:

1.º Las composicions que s'enviin, deurán ser exclusivament catalanas é inéditas.

2.º Tota composició te d'anar acompañada de un plech clós en quin exterior s'hi consignaran l'títul y lemas de la que s'envia y á dintre l' nom, apellidos y residencia de l'autor.

3.º 'L fallo 's fará públich en Lo PENSAMENT corresponent al mes d'Abril en quin 's citará dia pe'l reparto de premis, poguent 'ls autors premiats, si ells no poguessen concorrer á la festa, delegar á un altre persona, á fi d'entregarli 'l qu' hagi guanyat.

4.º La correspondencia deurá dirigirse á l'Director de Lo PENSAMENT.

5.º 'L plazo d'envio, expirarà 'l dia 31 de Mars.

6.º Las composicions premiadas 's publicarán en Lo PENSAMENT y

Última: 'L jurat, 'l compondrá nostre eos de redacció.

PREMIS

1. Un magnific objecte d'art humoristich, al autor de la millor poesía de tema libre.

2. Una caixa contingent sis botellas d'anís Bircino, al autor de la millor poesía, qu'en té humoristich, canti las excelencias de tan rich licor.

3. Una preciosa guitarra al autor de la millor poesía propia pera ser posada en música y cantada en públich per nostre corporació coral.

4. Un inolvidable recort de l'insigne figuerench, inventor de l'Ictíneo, D. Narcís Monturiol, al autor, qu'en prosa ó vers, detalli millor la planxa feta per la Junta qu'había de portar á cap la erecció á Figueras d'un monument que perpetués la seva memoria.

5. Un atribut de guerra, recort de l'última companya de Melilla, al autor que millor canti la enganyifa de 'l Riff.

6. Un exemplar de l'drama «Farma despoblada», original de l'aplaudit autor dramàtic figuerench, D. Joseph Amat Capmany, al autor de la millor composició en vers, basada sobre 'ls mals usos ó costums de Catalunya.

7. Una botella d'anís del Pagés y un altre del Siglo XX, al autor de la millor poesía, basada sobre 'l tema: ¡Viva la bòrratxera!

8. Una preciosa composició musical inédita, al autor de la millor poesía de costums ampurdanenses.

9. Un tomo de cinch aplaudidas obras dramàticas, al autor de l'millor monòlech, en vers ó prosa, serio ó humorístich, que 's representarà en nostre Teatro Principal.

10. Un cuadro al oli, al autor de la millor poesía basada sobre 'l tema: «Las noyas ampurdanenses, son las mes bellas que hi há.»

11. Un recort de las últimas carreras de Velocipedos, al autor que millor detalli, en prosa ó vers, un incident humorístich de qualsevol d'ellas, y

Últim. Retrato d'un célebre ampurdanés, al autor que mes be li canti un fet històrich de l'Ampurdá.